

SANNA ISTO
WSOY

Sirpale

SANNA ISTO

Sirpale

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kiitokset

Eppu, Essi, Fanny, Janita, Niina, Tuuve
Kirjastoapurahautakunta
WSOY:n kirjallisuussäätiö
Jenny ja Antti Wihurin rahasto
Suomen Kulttuurirahasto

Kirjassa on lainattu seuraavia kappaleita:
s. 140, 172 David Bowie: Space Oddity
s. 143 Coldplay: A Sky Full of Stars.

© Sanna Isto ja WSOY 2019
ISBN 978-951-0-43417-8
Werner Söderström Osakeyhtiö
Painettu EU:ssa

Idalle

Teufelsbergin vuori. Berliini

Taivas Teufelsbergin yllä myllersi kuin meri. Istuimme rin-
teessä tuulensuojaisella puolen ja puhuimme kesästä. Rara
halusi seurustella. Hanna halusi matkustaa jonnekin kauas,
ja Yeliz jotakin, mitä ei suostunut meille paljastamaan.
Kävin selälleni ruohikkoon ja katselin taivaalle. Mitä minä
oikeastaan halusin?

Toivoin bongaavani taivaalta ennusmerkin. Pilven, joka
antaisi lupauksen jostakin. Keskityin tuijottamaan toinen
toistaan epämääräisempiä hattaroita kunnes yksi pilvistä
kiinnitti huomioni. Sen alkujaan pyöreähköstä muodosta
pyrki selvästi esiin jotakin. Jäin odottamaan. Päätin, että
juuri se olisi minun pilveni, tuli mitä tuli.

Siitä tuli teekannu, jonka nokasta nousi höyryä. Olin
purskahtaa nauruun, mutta sitten huomasin: ei se mitään
höyryä ollutkaan, se oli kannunhenki. Sen kapea ruumis
näytti taipuilevan tuulessa, yllään sillä oli pitkähelmainen
kaapu. Henki pakeni sinisen taivaan äärettömään vapau-
teen, ja pian siitä oli jäljellä vain pitkä venyvä vana.

Suljin silmät, mutta avasin ne kohta uudestaan. Eikös
kannunhengen vapauttaja saanutkin palkinnon? Tähyilin

taivaalle, mutta henki oli jo poissa. Jäljellä oli enää kolme pientä täplää. Kuin kolme pisaraa, tai niin kuin kolme pistettä lauseen lopussa.

Kolme, minä päätin. Minulla olisi kolme toivomusta.

Vapaus on sitä, että saa päättää

Olimme juhlimassa kesäloman alkua. Hanna, Rara, Yeliz ja minä. Minulla oli toinenkin juhlan aihe: olin ensimmäistä kertaa elämässäni yksin kotona. Se oli sanoin kuvaamattoman hieno olotila. Vapauteni tuntui yhtä leveältä ja loputtomalta kuin taivas yllämme. Ja silti ensimmäiset minuutit olivat olleet kaikkea muuta kuin ihanat.

”Kuvitelkaa –” minä sanoin ja käännyn kasvotusten toisiin. ”Kuvitelkaa tämä niin kuin se olisi elokuvan alukohtaus.”

Tytöt hiljenivät kuulemaan.

”Okei, valmiit? Alussa tyttö on saattamassa äitiä ja isää taksiin. Koira hyppii jaloissa, se luulee tietenkin pääsevänsä mukaan. Taksikuski nostaa matkalaukut takakonttiin, äiti ja isä halaavat tyttöä ja istuvat auton takapenkillä. Taksin ovi lämähittää kiinni. Tyttö huiskuttaa kasvot leveässä hymyssä. Taustalla soi hilpeä musiikki, josta voi päätellä tytön iloisen mielialan. Taksi kurvaa kulman taakse, vanhemmista näkyy enää vain kädenheilautus takaikkunassa. Nyt! Nyt se alkaa. Musiikki voimistuu, ja tyttö pompahtaa tasajalkaa. Hän kääntyy kannoillaan.

JA PAM!

Musiikki lakkaa. Kymmenen sentin päässä tytön kasvoista on kurttuinen vanhan naisen naama. Yrmy!”

”Ai se kaamea eukko!” Rara keskeytti.

”Shh!” muut sanoivat.

”Jaaha, jokakesäinen Suomen-matka alkaa’, Yrmy sanoo narisevalla äänellä. ’Varo, ettet jää kyydistä.’

Tyttö selittää, ettei lähde tällä kertaa mukaan.

’Yksin kotona?’ Yrmy tuhahtaa. ’Oletko varma, että uskallat?’

Tyttö hymyilee niin aurinkoisesti kuin osaa ja vakuuttaa, että pärjää kyllä. Hän astuu alaovelle ja avaa sen, mutta Yrmy ei lopeta.

’Oletko varma, ettei asunnossa kummittele?’

Tyttö antaa oven painua kiinni takanaan ja jää seisomaan hiljaiseen ja hämärään rappukäytävään. Vasta sitten tulevat alkutekstit.”

”Ei voi olla totta!” Yeliz nauroi. ”Siis kuka se Yrmy oikein on?”

”Yrmy alias Yrmysaurus”, Hanna vastasi puolestani. ”Vanha kärttyinen eukko, joka asuu samassa talossa kuin Minja.”

”Mutta onneksi toisessa rapussa”, minä kiirehdin selittämään. En aikonut antaa Yrmyn pilata hartaasti odottaamani lomaa. Olisin yksin kokonaista kolme viikkoa ja halusin nauttia jokaisesta silmänräpäyksestä.

”Joillakin käy tuuri!” Rara sanoi.

”Todellakin”, Hanna vakuutti. ”Minä en saa olla yksin ja rauhassa edes omassa huoneessani.”

”Enkä minä”, Yeliz lisäsi.

Minun oli turha väittää, etten minäkään ihan yksin olisi. Fräulein Haarig pitäisi huolen siitä, etten pääsisi liiaksi innostumaan vapaudestani.

”Fräulein Haarigia saat kiittää kaikesta”, Rara huomautti. ”Ilman sitä sinäkin olisit nyt matkalla Suomeen.”

Se oli tietysti totta.

Suomen-mummin synttäreitä vietettiin joka vuosi samaan aikaan. Samassa puutarhassa, samojen päivänvarjojen alla, äitini lapsuudenkodissa Hirvijärvellä. Me olimme aina olleet kaikki mukana: lapset, lastenlapset, tädit, sedät, serkut. Mutta tänä vuonna emme löytäneet mistään koiravahtia, ja siksi minun oli jäätävä kotiin.

Nousin ylös ja tähystin ympärilleni.

”Missä se muuten on?”

”Kuka?”

”Fräulein.”

”Tuolla”, Hanna sanoi ja osoitti rinnettä alemmaksi. ”Se kaivaa kuoppaa.”

Ja siellähän se oli. Tekemässä juuri sitä, mikä määräisi tulevien viikkojeni suunnan, vaikka en tietenkään tiennyt sitä vielä. Se kuopi maata takapuoli pitkällä, ja sen koko mustavalkoinen olemus oli tarmoa täynnä. Multa vain pölysi, kun se eteni kaivinkoneen sitkeydellä kohti aina syvempiä kerroksia ja siellä uinuvia vääjäämättömiä mullistuksia.

”Keitä täällä oikeastaan on?” Rara havahtui ja pyyhki kaksin käsin hiuksia silmiltään. Hänen hiuksensa olivat räikeän punaiset viimeisimmän hiusvärikokeilun jäljiltä ja näyttivät tulenlieskoilta hulmutessaan tuulessa.

”Ne eiliset tyypit istuu tuolla vasemmalla”, Hanna sanoi. ”Mutta älkää nyt katsoko sinnepäin.”

Kuin käskystä jokainen käänsi päänsä kiellettyyn suuntaan, Hanna mukaan lukien. Se oli niin älytöntä, että aloimme nauraa.

”Pitäisikö tehdä pieni kierros ennen kuin lähdetään?” Rara ehdotti.

”Tehkää te”, Yeliz sanoi ja keräsi kamansa. ”Minun täytyy mennä.”

Hän näpytteli hetken kännykkäänsä ja halasi sitten kaikkia vuorotellen. Hanna ja Rara nousivat ylös tehdäkseen kierroksensa, minä asetuin selälleni ja katselin pilviä hiljalleen tummenevalla taivaalla. Minulla ei ollut kiirettä minnekään. Kukaan ei odottanut minua kotona. Voisin maata siinä vaikka koko yön, jos se minua huvittaisi. Tienkään minua ei huvittanut, mutta ajatus oli tärkein.

Kun punainen leija syöksähti näkökenttääni kuin peto-lintu, minäkin päätin lähteä. Yleensä leijanlennättäjät kävivät päivisin, iltaisin oli enemmän nuorisoa. Mutta tänään Teufelsberg olikin tosi tuulinen. Nousin ylös ja ravistelin roskia vaatteistani. Sitten vihelsin Fräulein Haarigille, mutta se ei kuullut kutsuani. Eikä ihme, sillä se oli jo puoleksi kaivamansa tunnelin sisällä.

En tiedä, mitä se kuvitteli kuopasta löytävänsä, mutta ei vuoren uumenissa ainakaan mitään kettuja ollut. Teufelsbergin ruohon ja mullan alla oli astiansirpaleita, kaakelinpalasia ja tiilenmurskaa. Kaikkea sitä, mitä toisen maailmansodan pommitukset olivat jättäneet jälkeensä. Sillä jonnekinhan ne kokonaiset tuhotut kerrostalot oli ollut pakko rahdata. Niistä oli lopulta kertynyt korkeita vuoria, joiden päälle oli levitetty maata, multaa ja ruohonsiemeniä. Teufelsberg oli niistä kaikkein korkein.

Kyykistyin koiran viereen, ja se keskeytti heti kaivamisen. Se läähätti kieli pitkällä ja näytti melkein nauravan. Huomasin tuijottavani multakasasta töröttäviä sirpaleita. Poimin niistä käteeni yhden, kämmenen kokoisen palan kauniisti kuviodusta laatasta. Se oli niin paksu ja vahva, että sen täytyi olla lattialaatta, ehkä jonkin sortuneen talon rappukäytävästä. Ennen kuin huomasinkaan, olin kerännyt kourallisen sirpaleita. Ne olivat astiansiruja, ja minä kuvittelin nuo astiat ehjiksi ja sijoitin talossa asuneiden ihmisten keittiöihin.

Lautasia, lasia, jälkiruokakulhoja, kastikekulhoja. Tee-kuppeja, kahvikuppeja, arkikuppeja, juhlapuppeja. Jokaisessa keittiössä omansa. Niin paljon täsmällistä huolenpitoa, tiskaamista, kuivaamista. Kaappeihin pinoamista ja varo-vaista käsittelyä. Kaikki ihan turhaan. Sillä nyt nuo astiat olivat joka tapauksessa murskana Teufelsbergin mullan alla. Ja Fräulein Haarig, pieni sekarotuinen koira, kuopi niitä kynsillään monta vuosikymmentä myöhemmin.

En voinut heittää paloja käsistäni. Tuntui vaikealta haudata ne takaisin multaan nyt, kun ne olivat saaneet tirkistää päivänvaloa. Pahaa aavistamatta päätin ottaa sirpaleet mukaani. Työnsin ne reppuni sivutaskuun ja peitin Fräuleinin kaivaman kuopan niin hyvin kuin pystyin.

Käytin lähes äärettömän vapauteni syömällä pakastepizzaa ja puuhastelemalla sitä sun tätä. Kuuntelin Käptn Pengiä ja lauloin kovaan ääneen, istuin lattialla ja leikkelin kuvia ja kirjaimia lehdistä. Tein kollaaseja, joista hienoimman laitoin kuoreen ja osoitin serkulleni Suomessa. Tiesin, että hän oli pettynyt, kun en tullutkaan.

Sitten otin muutaman kuvan Fräuleinista ja itsestäni keskellä paperisilppua, jonka tekemiseen koira oli osallistunut parhaan taitonsa mukaan repimällä sivuja hampaillaan. En edes harkinnut silpun siivoamista lattialta, sillä vapaus on sitäkin, että saa sotkea sielunsa kyllyydestä. Kyllä, vapaus on juuri sitä.

Olin jo melko väsynyt, kun vihdoinkin muistin Teufelsbergin sirpaleet. Yksi himmeä, turkoosi palanen oli todella kaunis. Ajattelin, että tekisin siitä kaulakorun, jos vain onnistuisin saamaan siihen pienen reiän. Sitten oli posliinirengas, joka oli jo itsessään kuin koru, senhän saattoi pujottaa kaulaketjuun sellaisenaan. Irrotin ketjun kaulastani ja kokeilin. Se ei näyttänyt hullummalta. Tuolla hetkellä, katsellessani rengasta mustaa paitaani vasten, älysin, että olin nähnyt samantapaisen renkaan ennenkin.

Siitä oli jo monta vuotta. Olin kontannut ruokahuoneen lattialla ja huomannut patterin alla olevassa parkeetinkolossa valkoisen posliininpalasen. Sitä oli ollut vaikea onkia esiin, mutta olin lopulta saanut sen irrotettua rautalangasta vääntämäni koukun avulla. Vanhempieni mielestä se oli ikivanha, ollut kolossaan kenties vuosikymmenten ajan. Kukaan meistä ei ollut tuolloin tajunnut, mikä se esine oli.

Nousin vuoteeltani ilman vähäisintäkään aavistusta siitä, että kohtalo oli juuri aikeissa puuttua kesälomani kulkuun. Oli aivan kuin se olisi halunnut näpäyttää minua ja kuvitelmiani vapaudesta ja muistuttaa, että kaikki suuret päätökset, kaikki, joilla todella oli jotakin merkitystä, olivat sen käsissä. Pengoin romua täynnä olevaa laatikkoa ja löy-

sin etsimäni sen pohjalta. Toinen posliinirengas oli paljon edellistä kiemuraisempi. Se muistutti koristeellista kirjainta, ehkä P:tä. Mutta silti näin nyt aivan selvästi: se oli kahvikupinkorva.

Pujotin sormeni renkaan sisään. Otin korvasta samanlaisen otteen kuin jos joisin kahvia kupista. Etusormi renkaan läpi, keskisormi sen alapuolelle ja peukalo päälle. Se istui käteeni kuin valettu. Koetin kuvitella loputkin kupista. Melkein tunsin sen painon kädessäni, tunsin kahvin läikähtelyn herkkää ja haurasta posliinia vasten. Olin kohottavinani kupin huulilleni ja juovinani siitä.

Ja silloin se tapahtui.

Sähkökatkot eivät siirtele huonekaluja

Minä putosin. Kirjaimellisesti. Äkkiä vain huomasin istuvani lattialla. Mutta en minä ollut pudonnut sängystä, sillä sänkyä ei enää ollut. Sängyn paikalla oli vain matto, ja sen päällä minä istuin.

Huone oli pimeä. Ensiksi ajattelin, että lamppu oli sammunut. Että oli tullut sähkökatko, mutta sähkökatkot eivät siirtele huonekaluja. Tässä oli nyt jotakin todella outoa. Ja sitä paitsi: missä oli Fräulein Haorig?

Pian silmäni alkoivat tottua pimeään. Erotin huonekalujen ääriviivoja, mutta ne eivät olleet meidän huonekalujamme. Jonkinlainen lipasto oli minua lähimpänä. Kauempana minusta, ikkunan luona, oli suuri kirjoitus-pöytä ja sen edessä käsinojallinen tuoli.

Mutta vaikka kaikki oli toisin kuin pitäisi, ikkuna oli samanlainen kuin minun omassa huoneessani. Itse asiassa se oli juuri se sama kuusiruutuinen ikkuna, jonka läpi olin tottunut katselemaan vastapäisen rakennuksen katonharjaa. Olin siis edelleen omassa huoneessani, se vain näytti täysin erilaiselta.

Räpyttelin silmiäni epäuskoisena. En tiennyt, mitä tehdä, joten istuin vain hiljaa paikallani. En melkein tohtinut hengittää. Sitä paitsi ilma huoneessa oli sakea ja käryinen. Tunnustelin kädelläni mattoa ja silittelin sen tiheää nukkaa. Silloin huomasin kahvikupinkorvan oikeassa kädessäni. Se oli siis vieläkin siinä.

Irrotin posliinirenkaan vasemmalla kädelläni ja puristin sen hetkeksi nyrkkiini. Se tuntui merkillisen lämpimältä. Oliko sillä jotakin tekemistä tämän kaiken kanssa? Uskaltaisinko pujottaa sen sormeeni vielä kerran?

Keräsin rohkeuteni ja tein sen. Otin siitä saman kahvikuppiotteen kuin aikaisemminkin. Etusormi reiästä läpi, keskisormi korvan alapuolelle ja peukalo yläpuolelle. Silloin päässäni huojahti ja istuin jälleen omalla sängylläni. Fräulein Haarig nosti päätään ja katsoa napitti minua aikansa kuin olisi paheksunut aiheuttamaani häiriötä. Sitten se huokasi ja jatkoi uniaan.

En uskaltanut edes sormellani hipaista kahvikupinkorvaa tuon jälkeen. Pujotin sen nahkaiseen nauhaan ja ripustin seinässäni olevaan naulaan. Olin täysin lamaantunut. Väsymykseni oli tipotiessään, minä valvoin kuin yksinäinen pöllö yössä. Silmät tapillani tuijotin vuoroin huonettani, naulassa roikkuvaa merkillistä esinettä sekä ikkunasta näkyvää vastapäisen talon harjakattoa.

Turha yrittää lahjoa holhoojaa

Aamulla soitin mummille, oli hänen syntymäpäivänsä.

”Voi sinua, Minja, kun et tullut”, mummi sanoi. ”Minä niin odotin. Etkö olisi löytänyt hoitopaikkaa sille koirallesi?”

”Yritin kyllä”, sanoin, vaikka en ollutkaan yrittänyt ihan tosissani. Esimerkiksi Yelizin perhe oli luvannut ottaa Fräuleinin, mutta en ollut kertonut siitä kotona. Sitä paitsi Yelizilla oli niin monta pienempää sisarusta, että minusta koiraparka olisi vain saanut siellä kuonoonsa.

”No, kunhan näen sinut pian taas”, mummi sanoi. ”Mutta mitä sinä teet siellä yksinäsi? Eikö sinulle tule aika pitkäksi?”

Vilkaisin seinällä roikkuvaa posliinirengasta, ja lävit-seni kulki väristys. Valvoessani pitkälle yöhön olin ajatellut kaiholla mummin Hirvijärven taloa. Yläkerran makuu-huoneita, joista kauneimman jaoin aina serkkuni kanssa. Mummi itse asui vain alakertaa, koska ei voinut enää kii-vetä portaita. Ei ollut varmaa, että taloa edes olisi enää ensi vuonna. Joka vuosi päätettiin talon myynnistä seu-raavana keväänä. Joka kevät päätettiin pitää se vielä seu-raavaan kevääseen asti. Viime yönä olin kironnut sitä, että

olin halunnut jäädä yksin Berliiniin. Mutta sitä minä en sanonut mummillemme.

”Tänään ajattelin käydä uimassa ja tavata kavereita. Selasta ihan tavallista”, minä sanoin ja käännyn ikkunaan päin, jotta välttyisin näkemästä naulassa roikkuvaa rengasta. Totta puhuen mikään ei tuntunut tavalliselta, ei sen jälkeen, mitä eilen oli tapahtunut. Ei ollut tavallista tuntoa pakonomaista tarvetta lähteä ulos silloin, kun ketään ei ollut kotona.

”Täälläkin nuorisot on jo aamusta asti ollut laiturilla”, mummi kertoi. Nuorisolla hän tarkoitti serkkujani. ”Tulee lämmin päivä”, hän jatkoi. ”Iltapäiväksi täytyy virittää katos, muuten täytekakku nuokahtaa auringossa.”

Hain naapuritalon leipomosta kakkupalan ja söin sen matkallani maauimalaan. Kannoin tuon paksulla kermakerroksella koristellun palan bussikuskin ohitse siistissä paketissa, mutta heti päästyäni bussin yläkertaan ja lempipaikalleni etumaiseen riviin avasin paketin ja ahmin kakun suoraan käärepaperista. Siitä tuli rasvainen kitalaki ja raskas olo. Ihme, että edes pysyin pinnalla.

Uinnin jälkeen kävin Hannan kanssa hänen isänsä Martinin luona Kreuzbergissa. Olimme juuri ostaneet dönerit ja asettuneet valokuvaamon sohvalle syömään niitä, kun Martin kysyi minulta millaista oli olla yksin kotona. Kysymys pysäytti leukani hetkeksi. Martin ei vaikuttanut pelkästään kohteliaalta, hän halusi oikeasti kuulla. Ja niinpä minä kerroin. Sanoin, että olin nähnyt outoja unia. Olin tavallaan omassa huoneessani, mutta se ei kuitenkaan ollut minun. Se oli eri tavalla sisustettu, täysin vieras huone.

Martin nyökytteli päätään ja näytti siltä kuin ymmärtäisi tismalleen, mistä minä puhuin. En kehdannut enää korjata tarinaani ja myöntää, että olin ollut yhtä hereillä kuin tässä ja nyt. Koko ajatus kahvikupinkorvasta ja siitä toisesta huoneesta tuntui liian älyttömältä, jotta siitä olisi voinut puhua kahdelle täysijärkiselle ihmiselle. Ehkä minä olin saanut liikaa aurinkoa tai humaltunut yksin olemisen autuudesta niin, että olin mennyt hetkellisesti sekaisin. Vai oliko Yrmy sittenkin onnistunut pelottelemaan minua kummitusjutuillaan?

Martin katsoi minun kameraani, jonka objektiivi oli jotenkin juuttunut. Pelkäsin, että se oli mennyt rikki, ja kaiken lisäksi juuri nyt, kun takuu oli mennyt umpeen. Samalla kun hän putsaili ja tutki kameraa, me otimme kännykällä poseerauskuvia toisistamme erilaisia taustoja vasten. Kuvasimme myös Fräulein Haarigin alias Neiti Karvosen erilaisissa maisemissa. Lentävä koira vuorten yllä ja korvat höröllä istuksiva auringonlaskuisella rannalla.

Kamera ei onneksi ollutkaan rikki. Pieni hiekanjyvänen oli saanut objektiivin juuttumaan. Pienet hiekanjyvät olivat sellaisia. Olin niin iloinen uutisesta ja avusta, että tarjouduin kuvausassistentiksi tai muuten vain apulaiseksi, jos Martin vain joskus sellaista tarvitsisi. Martin meni vielä pitemmälle ja tarjosi minulle vakituista lauantaipaikkaa. Olin ilomielin suostunut, mutta sitten näin Hannan ilmeen.

Myöhemmin kanaalin rannalla Hanna kertoi, ettei ollut koskaan ollut töissä isänsä kuvaamossa. Hän näytti äkkiä äärettömän surulliselta.

”Mutta Hanna”, minä sanoin yllättyneenä. ”Haluaisitko sitten olla siellä töissä?”

”En”, Hanna vastasi paksulla äänellä. ”Mutta voisi hän silti kysyä.”

Hanna ei ollut kiinnostunut valokuvaamisesta, mutta suostui kyllä itse mielellään kuvattavaksi. Näpsin hänestä kokonaisen sarjan nimeltä: ”Vanhempamme eivät ole meidän”. Tuon otsikon alle mahtui jos jonkinlaista ilmettä ja irvistystä, tyhjää, tuijottavaa katsetta ja pinnan alla kyteviä tunteita. Minulla oli varmaan jo satoja kuvia Hannasta, ja vaikka hän ei milloinkaan näyttänyt aivan samalta, hän näytti silti lähes aina samalta kuin isänsä. Heillä molemmilla oli nuo mietтелиäät, vihreät silmät ja pisamainen nenä sekä kapeat, ruskeiden hiusten kehystämät kasvot.

Hanna vannoi aina muuttavansa Martinin luokse. Mutta tuskin hän sitä tekisi kuitenkaan. Ei hän jättäisi äitiään ja pikkusiskoaan, vaikka Martin sellaista ehdottaisikin. Ongelma oli pikemminkin se, ettei Martin koskaan ehdottanut.

”Haittaako, jos teen pienen juoksulenkin?” Hanna kysyi äkkiä. Hän irrotti hiuslenkin ranteestaan ja kiepautti sen tukkaansa. Vastausta odottamatta hän nousi ja pinkaisi juoksuun niin, että poninhäntä vain heilui. Minusta se oli ihan ookoo. Eihän minulla ollut kiirettä minnekään. Makasin kyljelläni nurmikolla ja katselin kanaalissa uiskentelevia joutsenia. Laskin, että niitä oli yli viisikymmentä. Asunnottomien *Motz* -lehteä kaupitteleva mies kaivoi repustaan suuren leipäpussin ja alkoi ruokkia joutsenia ja niiden seassa uivia muita lintuja: sorsia, lokkeja ja nokikanoja. Näppäsin hänestä muutaman kuvan ja mieleeni juolahti, että mies oli itsekin kuin jokin outo sademetsän lintu kirkkaanvärisissä vaatteissaan ja töyhtömaisessä kampauksessaan.

Ennen pitkää huomasin kanaalin vastakkaisella rannalla Hannan näköisen tytön. Se oli Hanna. Siellä hän juoksi ja haihdutti kiukkuaan. Tietenkään minä en menisi hänen isänsä valokuvaamoon töihin. En, vaikka minulle se olisi unelmatyö.

Teimme iltapäiväksi Raran kanssa treffit kahvilaan. Lähetin viestin myös Yelizille (vaikka aavistinkin jo, ettei hän tulisi) ja hetken epäröityäni myös Lucalle, jota en ollut nähnyt kunnolla koko kesänä. Luca oli ollut ystäväni jo lastentarhasta asti, mutta oli käynyt eri koulua kuin me muut. Me tapasimme yleensä kahden kesken, eikä kumpikaan meistä tuntenut toisen kavereita kovin hyvin.

Luca tilasi mustan kahvin lennosta jo ennen kuin istuutui pöydän päähän. Hän kumartui rapsuttamaan Fräulein Haarigia, joka kiljahti kimeästi jälleennäkemisen riemusta.

”*Sturmfrei!*” Luca äimisteli sitten pitkän otsatukkansa alta. Ei ketään kotona. Hän heilautti hiukset silmiltään täysin tietoisena Hannan ja Raran tuijotuksesta.

”Teoriassa kyllä”, minä sanoin. ”Mutta turha luulla, että järjestän bileitä. Sitä paitsi eihän kukaan saisi edes tulla.”

Piikki oli osoitettu ystäväilleni, joiden vanhemmat olivat heti nyrpistäneet nenäänsä, kun olivat kuulleet tilanteestani. Yelizin vanhemmista puhumattakaan.

”Kerroitteko te kotona?” Luca kysyi kääntäen huomionsa tyttöihin.

Rara puolustautui sillä, että oli halunnut tehdä vanhempiinsa vaikutuksen. ”Katsokaa nyt, mitä Minja saa tehdä.” Hanna sanoi samaa. Hänkin oli toivonut saavansa lisää vapauksia, jos kertoisi.

VOIKO MENNEISYYTTÄ MUUTTA?

Kolme kesäviikkoa koiravahtina, kun muu
perhe on matkoilla: mikä ihana vapaus!
Mutta lukioikäisen Minjan unelmaloma
ei ehdi edes kunnolla alkaa, kun kohtalo
jo ottaa ohjat käsiinsä. Lattialistan alta
löytynyt vanha kahvikupinkorva tempaisee
hänet toiseen aikaan ja berliiniläisen
kotitalon hurjaan historiaan.
Huoneet pysyvät samoina,
vaikka kaikki muu on toisin.

Helteet, huvitukset ja ihana Luca saavat
odottaa, kun Minja uppoutuu asunnossa
edellisellä vuosisadalla eläneiden
ihmisten tarinaan. Perheen elämään
liittyy murheellinen mysteeri, josta
Minja saa vihiä. Voisiko Minja
vielä puuttua tapahtumien kulkuun,
ja mikä kaikki silloin muuttuisi?

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-43417-8